

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **L. L.**, zastoupen Mgr. Alešem Zdráhalou, advokátem se sídlem Přerovská 486/33, Olomouc, proti žalované: **Ministryně spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o žalobě proti nečinnosti žalované, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 6. 2020, č. j. 3 A 43/2020 - 50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Aleši Zdráhalovi **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši **1360 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se žalobou domáhal ochrany před nečinností žalované spočívající v odmítnutí posouzení odborné způsobilosti soudců Nejvyššího soudu České republiky. Žalobce uvedl, že se nejprve se svou žádostí obrátil na předsedu Nejvyššího soudu České republiky, a to ve věcech sp. zn. 8 Tdo 1482/2018, 8 Tvo 10/2019 a 7 Tdo 611/2019, poté vyzval žalovanou, aby přikázala předsedovi Nejvyššího soudu České republiky ve smyslu § 124 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), prošetřit celou záležitost a „zamezit lhaní a podvádění“ ze strany soudců Nejvyššího soudu České republiky.

I. Posouzení krajským soudem

[2] Městský soud v Praze v záhlaví označeným usnesením žalobu odmítl (dále jen „krajský soud“ a „napadené usnesení“). Podle krajského soudu je z obsahu podání žalobce nepochybné, že brojí proti nečinnosti žalované spočívající v nezhodnocení odborné způsobilosti konkrétních soudců předsedou Nejvyššího soudu České republiky. Žalobce se domáhá postupu podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o soudech a soudcích, který však podle krajského soudu nezakládá účastníkům soudních řízení ani široké veřejnosti právo na podání a vyřízení žádosti o přezkoumání odborné způsobilosti konkrétních soudců. Tento postup není v žádném okamžiku spojen s vydáním správního rozhodnutí.

[3] Podle krajského soudu lze podnět žalobce ze dne 30. 8. 2020 považovat za stížnost podle § 164 zákona o soudech a soudcích, která se však může týkat pouze průtahů v řízení, nevhodného chování soudních osob nebo narušování důstojnosti řízení před soudem. Žalobce se tedy svým podáním nemůže úspěšně u předsedy Nejvyššího soudu České republiky domáhat přezkoumání odborné způsobilosti soudců Nejvyššího soudu České republiky. Žalobce není k zahájení takového řízení aktivně legitimován.

[4] Ačkoliv žalobce mimo jiné namítá, že soudci Nejvyššího soudu České republiky lžou a podvádí a účastníci řízení jsou odkázáni na jejich libovůli podle aktuální nálady, krajský soud shledal, že žalobce není oprávněn ani k podání návrhu na zahájení kárného řízení podle § 8 an. zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů (dále jen „zákon o řízení ve věcech soudců“). Řízení o kárné odpovědnosti soudců se zahajuje na návrh, který je oprávněn podat pouze prezident, ministr spravedlnosti, předsedové jednotlivých soudů či veřejný ochránce práv.

[5] Krajský soud uzavřel, že žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu může směřovat pouze k uložení povinnosti správnímu orgánu vydat rozhodnutí ve věci samé. V případě přezkumu odbornosti soudců však k vydání žádného rozhodnutí nedochází a návrh na zahájení kárného řízení a uložení kárného opatření mohou podat pouze zákonem stanovené orgány.

[6] Mimo to krajský soud uvedl, že žalobce by nemohl být úspěšný, ani kdyby zvolil jiný žalobní typ. Žaloba proti rozhodnutí není možná, jelikož k žádnému vydání rozhodnutí nedošlo. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem by zjevně nemohla být úspěšná, neboť se nejedná o nezákonný zásah ve smyslu § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce nebyl přímo zkrácen na svých právech a nejedná se ani o postup nezákonný, jelikož zákon žalované ani jiným správním orgánům neukládá povinnost na základě podnětu žalobce zahajovat kárné řízení či přezkoumávat odbornost soudců.

[7] S ohledem na důvody, pro které byla žaloba odmítnuta, krajský soud shledal, že návrh žalobce nemá zjevně šanci na úspěch ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s. Zamítl proto jeho žádost o osvobození od soudních poplatků a návrh na ustanovení zástupce.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

pokračování

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) ve své kasační stížnosti namítá, že krajský soud nesprávně a útržkovitě vykládá jeho žalobu. Stěžovatel požadoval, aby Ministerstvo spravedlnosti nařídilo předsedovi Krajského soudu v Brně i předsedovi Nejvyššího soudu, aby konali svou povinnost stanovenou v § 128 zákona o soudech a soudcích. Podle stěžovatele je nesprávný závěr krajského soudu, že předseda soudu není správním orgánem, a proto jeho rozhodnutí není správním rozhodnutím. Tento výklad je podle stěžovatele vyloučen zákonem o soudech a soudcích. Z judikatury lze dovodit, že předsedové jsou správními orgány a § 123 až § 128 zákona o soudech a soudcích jsou vymezeny jejich oprávnění a povinnosti.

[9] Podle stěžovatele, pokud předseda soudu nepodá kárnou žalobu na soudce, přestože ví, že soudce zaviněně a úmyslně porušil své povinnosti stanovené zákonem o soudech a soudcích, jedná se o nečinnost předsedy soudu jako správního orgánu a jeho rozhodnutí mají povahu správního aktu. Předseda soudu je orgán veřejné moci, který dohlíží na dodržování zákonnosti. Není na jeho volném uvážení, zda podá kárnou žalobu, či nikoliv. Je k tomu zmocněn zákonem. Podle stěžovatele je napadené usnesení v rozporu s důvodovou zprávou, čímž se snaží zamezit spravedlivému procesu a hromadnému podávání správních žalob na předsedy soudů.

[10] Podle stěžovatele napadené usnesení krajského soudu znamená, že soudci můžou jakkoli porušovat zákony, za což jim nic nehrozí a stačí jim k tomu pouze dobré vztahy s předsedou soudu. Občané jsou se svými stížnostmi tedy odkázáni na libovůli předsedy soudu. Jeho rozhodnutí nepodléhá soudnímu přezkumu, přestože se jedná o správní akty. V tom stěžovatel spatřuje rozpor s Listinou základních práv a svobod a právem na spravedlivý proces v každé fázi správního či trestního řízení.

[11] Stěžovatel uvádí, že Ministerstvo spravedlnosti dohlíží na činnost předsedy soudu, kterému může nařídít, aby podal kárnou žalobu. Ministerstvo spravedlnosti i předsedové soudů však byli v případě stěžovatele nečinní, ačkoliv jim § 128 zákona o soudech a soudcích aktivitu přikazuje. Podle stěžovatele je bezpředmětné, jak se předseda soudu dozví o kárném provinění soudce.

[12] Stěžovatel dále upozornil na nezákonnosti postupu české justice, o nichž informoval Parlament České republiky. Všem občanům musí být zaručena stejná práva. Jeho věc prošetřuje Veřejný ochránce práv. Stěžovatel žádá, aby Ministerstvo spravedlnosti konalo ve smyslu § 128 zákona o soudech a soudcích a podle § 88 odst. 1 písm. d) zákona o soudech a soudcích podalo kárnou žalobu.

[13] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se ztotožňuje s napadeným usnesením krajského soudu. Odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2007, č. j. 4 Ans 10/2006 - 59, a usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98, bod 21, podle nichž se ochrany ve správní soudnictví nelze dovolávat proti jakékoliv absenci činnosti správního orgánu. Ochrana je omezena na případy, kdy ve správním řízení správní orgán má povinnost vydat rozhodnutí nebo má povinnost vydat osvědčení. Musí se jednat o nečinnost při vydání rozhodnutí, jímž má být založeno, změněno, zrušeno nebo závazně určeno právo nebo povinnost účastníka řízení, a

kteřé je současně způsobilé zkrátit účastníka řízení na právech. Pokud je správní orgán v prodlení s vydáním aktu, který těmto požadavkům nedostojí, není v pravomoci soudů působících ve správním soudnictví poskytovat soudní ochranu proti takovéto nečinnosti. Stěžovatelem napadený postup se týká výkonu dohledu nad soudy (a to jak v případě podnětu stěžovatele k podání návrhu na rozhodnutí o nezpůsobilosti soudce, tak v případě podnětu stěžovatele k podání kárného návrhu), který je vykonáván podle zákona o soudech a soudcích; o vyřízení podnětu k dohledu nad soudy se správní rozhodnutí (ani osvědčení) nevydává. Jelikož žalovaný nebyl oprávněn vydat ve vztahu ke stížnosti stěžovatele spadající do agendy dohledu nad soudy rozhodnutí ani osvědčení, nepřichází žaloba na ochranu proti nečinnosti vůbec v úvahu. Nadto o nečinnosti nelze v posuzovaném případě uvažovat ani v obecném slova smyslu, neboť na všechna dotčená podání stěžovatele bylo řádně reagováno, a to jak Ministerstvem spravedlnosti, tak Nejvyšším soudem. Stěžovatel oproti žalobním tvrzením zmiňuje i postup předsedy Krajského soudu v Brně. Námitky proti postupu předsedy Krajského soudu v Brně jsou podle žalované nepřijatelné podle § 109 odst. 5 s. ř. s., jelikož je stěžovatel uplatnil až v kasační stížnosti. Dále žalovaná upozornila, že za žalovaného v kasační stížnosti stěžovatel označuje Ministerstvo spravedlnosti, nikoliv ministryni spravedlnosti, proti níž směřovala žaloba a jež je účastníkem řízení i podle napadeného usnesení. Stěžovatel měl zřejmě od počátku v úmyslu označit jako žalovaného Ministerstvo spravedlnosti. Tato skutečnost však podle žalované nemá na otázku přípustnosti žaloby vliv.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[15] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž takové neshledal.

[16] Proti napadenému usnesení podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Namítá tedy nezákonnost napadeného usnesení o odmítnutí návrhu.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o soudech a soudcích *[p]ředseda Nejvyššího soudu vykonává státní správu Nejvyššího soudu tím, že b) dbá o odbornost soudců a vytváří podmínky pro její zvyšování.*

[19] Podle § 128 zákona o soudech a soudcích, *[z]jistí-li příslušný orgán státní správy soudů, že soudce zaviněně porušil své povinnosti při výkonu funkce nebo že chování soudce narušuje důstojnost soudcovské funkce nebo ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů, podá návrh na zahájení řízení o kárné odpovědnosti soudců podle zvláštního právního předpisu.*

pokračování

[20] Podle § 164 odst. 1 zákona o soudech a soudcích *[f]yzické a právnické osoby [...] jsou oprávněny obracet se na orgány státní správy soudů se stížnostmi, jen jde-li o průtahy v řízení nebo o nevhodné chování soudních osob anebo narušování důstojnosti řízení před soudem. Zda jde o stížnost, se posuzuje podle obsahu podání bez ohledu na to, jak bylo označeno.*

[21] Podle § 8 odst. 1 zákona o řízeních ve věcech soudců *[k]árné řízení se zahajuje na návrh.*

[22] Podle § 8 odst. 2 zákona o řízeních ve věcech soudců *[n]ávrh na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudce jsou oprávněni podat a) prezident republiky proti kterémukoliv soudci, b) ministr spravedlnosti proti kterémukoliv soudci, c) předseda Nejvyššího soudu proti kterémukoliv soudci tohoto soudu a dále proti soudci soudu nižšího stupně jednajícího ve věcech patřících do pravomoci soudů, v nichž je Nejvyšší soud vrcholným soudním orgánem, d) předseda Nejvyššího správního soudu proti kterémukoliv soudci tohoto soudu a proti soudci soudu nižšího stupně jednajícího ve věcech patřících do pravomoci soudů, v nichž je Nejvyšší správní soud vrcholným soudním orgánem, e) předseda vrchního soudu proti kterémukoliv soudci příslušného vrchního soudu a dále proti soudci soudu nižšího stupně, f) předseda krajského soudu proti kterémukoliv soudci příslušného krajského soudu a proti soudci okresního soudu, g) předseda okresního soudu proti soudci příslušného okresního soudu a proti soudci jiného okresního soudu.*

[23] Podle § 8 odst. 3 zákona o řízeních ve věcech soudců *[n]ávrh na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti předsedy nebo místopředsedy soudu je oprávněn podat a) prezident republiky proti předsedovi nebo místopředsedovi Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu, předsedovi vrchního a krajského soudu, b) ministr spravedlnosti proti kterémukoliv předsedovi nebo místopředsedovi soudu, c) Veřejný ochránce práv proti kterémukoliv předsedovi nebo místopředsedovi soudu, d) předseda soudu proti místopředsedovi tohoto soudu a předsedovi nebo místopředsedovi soudu nižšího stupně ve svém obvodu, e) předseda Nejvyššího správního soudu proti předsedovi krajského soudu a místopředsedovi krajského soudu pro úsek správního soudnictví.*

[24] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2010, č. j. 2 As 66/2009 - 53, „*[ř]ízení o stížnosti [pozn. druhého senátu: ve smyslu § 164 odst. 1 zákona o soudech a soudcích] je specifickým řízením sui generis, v jehož rámci je příslušný orgán státní správy soudu povinen prošetřit skutečnosti ve stížnosti uvedené a o způsobu vyřízení stížnosti vyrozumět podatele stížnosti (§ 172 a § 173 odst. 1 citovaného zákona). Byla-li stížnost shledána důvodnou nebo částečně důvodnou, musí být podatel stížnosti vyrozuměn i o tom, jaká opatření byla přijata k odstranění zjištěných závad (§ 173 odst. 3 zákona o soudech a soudcích). Zjistí-li příslušný orgán státní správy soudu při vyřizování stížnosti, že prošetřovaný soudce porušil zaviněně své povinnosti při výkonu funkce nebo že jeho chování narušuje důstojnost soudcovské funkce nebo ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů, je (nepostačí-li přijetí jiného opatření) povinen podle zásady oficiality podat návrh na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudce, a to podle zákona o řízení ve věcech soudců (§ 173 odst. 3, in fine a § 128 odst. 1 zákona o soudech a soudcích).“*

[25] Nejvyšší správní soud dále v tomto rozsudku vysvětlil, že „[p]ředmětem stížnostního řízení *sui generis* není rozhodování o právech a povinnostech podatele stížnosti, ale jde o prošetření skutečností ve stížnosti uvedených. Výsledkem prošetření bude vždy písemné vyrozumění podatele stížnosti o tom, že orgán státní správy soudu buď žádné pochybení neshledal (a nebude proto přijímat žádná opatření k nápravě), nebo že pochybení shledáno bylo (v takovém případě uvede orgán státní správy soudu i jaká konkrétní opatření k nápravě byla přijata). Především je nutno zdůraznit, že výsledek prošetřování a vyřizování stížnosti nikdy nemůže být ztotožňován se samotným zahájením kárného řízení. Řízení o kárné odpovědnosti soudce je zahájeno teprve podáním návrhu kárným žalobcem podle ustanovení § 8 zákona o řízení ve věcech soudců; kárné řízení (na rozdíl od vyřizování stížnosti dle části první hlavy druhé dílu šestého zákona o soudech a soudcích, které je správní činností) je řízením soudním (viz § 3 a násl. zákona o řízení ve věcech soudců). V žádném případě tedy nelze hovořit o tom, že by případné kárné řízení bylo pokračováním procesu vyřizování stížnosti či jeho přímým procesním vyústěním. Zjištění důvodů pro podání návrhu na zahájení kárného řízení může mít samozřejmě svůj podklad v podnětu fyzické či právnické osoby. Podmínkou pro podání návrhu na zahájení kárného řízení ze strany kárného žalobce je však především důvodnost tvrzených pochybení soudce. Úvaha o tom, zda jsou důvody pro podání návrhu na zahájení kárného řízení dány, či nikoliv, závisí na správním uvážení příslušného orgánu státní správy soudu. I pokud v rámci své úvahy takový orgán důvody pro podání návrhu na zahájení kárného řízení zjistí, nastupuje jeho zákonná povinnost zahájit kárné řízení pouze tehdy, nepostačí-li přijetí jiného opatření (viz postup dle § 88a zákona o soudech a soudcích). [...] [Z]ákonodárce zvolil cestu zahájení kárného řízení se soudci výlučně na návrh některého z taxativně stanoveného okruhu veřejných činitelů, žalobci nepřisluší právo na podání takového návrhu ani vymáhání jeho podání po činiteli, který tak může učinit podle zákona, shledá-li takové podání důvodným.“ (zdůraznění dodáno druhým senátem)

[26] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 12. 8. 2019 se stěžovatel u předsedy Nejvyššího soudu České republiky domáhal, aby se zabýval odbornou zdatností soudců tohoto soudu, tj. konkrétně aby si v jeho trestních kauzách vyžádal trestní spisy a zhodnotil odbornou způsobilost rozhodujících soudců. Kromě vyličení svého nesouhlasu s rozhodnutími v konkrétních trestních řízeních vedených u Nejvyššího soudu České republiky stěžovatel v závěru svého přípisu uvedl, že předseda tohoto soudu ze zákona může podávat kárné žaloby, podněty ministrovi spravedlnosti či vyžadovat psychologicko-diagnostické vyšetření, zda jsou soudci odborně způsobilí vykonávat svou činnost. Přípisem ze dne 22. 8. 2019, sp. zn. Sm 186/2019 místopředseda Nejvyššího soudu České republiky stěžovatele informoval, že nezpůsobilost soudce může podle § 91 zákona o soudech a soudcích nastat pouze z taxativně stanovených důvodů. Dále uvedl, že jeho podání lze považovat za stížnost podle § 164 zákona o soudech a soudcích, avšak dle jeho obsahu stěžovatel nebrojí proti průtahům či nevhodnému chování soudních osob a narušování důstojnosti řízení před soudem. Místopředseda Nejvyššího soudu České republiky stěžovateli sdělil, že se touto cestou nelze domáhat dalšího přezkoumání věci ve stěžovatelem uvedených řízeních, a podrobně se vyjádřil ke konkrétním namítaným okolnostem v těchto jednotlivých řízeních.

[27] Ze správního spisu dále vyplývá, že dne 30. 8. 2019 se svým přípisem stěžovatel obrátil na ministryni spravedlnosti se žádostí, aby nařídila předsedovi Nejvyššího soudu České republiky, který je v jeho věci nečinný, zhodnotit odbornou zdatnost soudců

pokračování

Nejvyššího soudu České republiky. Na tuto žádost dne 7. 1. 2020 reagovalo Ministerstvo spravedlnosti sdělením, že zákon vymezuje důvody pro podání stížnosti a zhodnocení odborných znalostí soudců k nim nepatří. Ministerstvo spravedlnosti proto nebude činit ve vztahu k Nejvyššímu soudu České republiky žádná opatření.

[28] Nejvyšší správní soud se v plném rozsahu ztotožňuje s posouzením krajského soudu. Z přípisů stěžovatele ze dne 12. 8. 2019 a 30. 8. 2019 jednoznačně vyplývá, že stěžovatel se u předsedy Nejvyššího soudu České republiky domáhá zhodnocení odborné způsobilosti konkrétních soudců Nejvyššího soudu České republiky, čímž míří na výkon státní správy předsedou Nejvyššího soudu ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o soudech a soudcích. Krajský soud dospěl ke správnému závěru, že toto ustanovení nezakládá oprávnění fyzických či právnických osob podat u předsedy Nejvyššího soudu návrh na přezkum odborné způsobilosti konkrétních soudců.

[29] Krajský soud se dále správně zabýval přípisy stěžovatele ve smyslu § 164 zákona o soudech a soudcích. V souladu se jednoznačnou dikcí zákona uvedl, že stížnost podle tohoto ustanovení může fyzická či právnická osoba podat pouze ohledně průtahů v řízení, nevhodného chování soudních osob nebo narušování důstojnosti řízení před soudem. Mezi tyto zákonem stanovené důvody nespadá přezkum odborné způsobilosti soudce. Nejvyšší správní soud shledal, že místopředseda Nejvyššího soudu České republiky i ministryně spravedlnosti se k žádostem stěžovatele řádně vyjádřili. Řádně skutečnosti ve stížnosti stěžovatele uvedené prošetřili a o způsobu vyřízení stížnosti jej vyrozuměli.

[30] Namítá-li stěžovatel, že jeho žádosti byly podnětem k zahájení kárného řízení ve smyslu § 128 zákona o soudech a soudcích a § 8 zákona o řízení ve věcech soudců, Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj dřívější, shora citovaný rozsudek ze dne 25. 6. 2010, č. j. 2 As 66/2009 - 53. V souladu s ním krajský soud správně dospěl k závěru, že k podání návrhu na zahájení kárného řízení jsou oprávněny pouze osoby zákonem výslovně určené, nikoliv však fyzická osoba. Zda jsou důvody pro podání návrhu na zahájení kárného řízení dány či nikoliv, závisí na správním uvážení příslušného orgánu státní správy soudu. I pokud důvody pro podání návrhu na zahájení kárného řízení orgán státní správy soudu zjistí, nastupuje jeho zákonná povinnost zahájit kárné řízení až tehdy, nepostačí-li přijetí jiného opatření. Stěžovateli ze zákona nepřisluší právo na podání návrhu na zahájení kárného řízení ani právo domáhat se u příslušného orgánu státní správy, aby takový návrh podal. Krajský soud správně dovodil, že v takovém případě je nepřípustné dovolávat se žalobou ochrany před nečinností.

[31] Nejvyšší správní soud považuje za podstatné uvést, že tato zákonná úprava neznamená, že soudci nemusí jednat podle zákona a jejich kárná odpovědnost je ponechána na libovůli předsedy jejich soudu, jehož rozhodnutí nepodléhá soudnímu přezkumu. Návrh na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudce je oprávněn podat nejen předseda příslušného soudu a předseda soudu vyššího stupně, ale právě i ministr spravedlnosti či prezident republiky, a to zásadně nezávisle na tom, jak věc vyhodnotí předseda soudu či jiní oprávněný kárný navrhovatel. Návrh na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti předsedy soudu pak může podat mimo jiné i Veřejný ochránce práv.

[32] Ze správního spisu vyplývá, že své žádosti stěžovatel směřoval ministryni spravedlnosti, jež je také ve smyslu § 8 zákona o řízení ve věcech soudců oprávněna podat návrh na zahájení kárného řízení, nikoliv tedy Ministerstvo spravedlnosti. Ve svých podáních však stěžovatel označení žalovaného zaměňuje. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že vzhledem k dikci zákona o řízení ve věci soudců nemá tato nedůslednost stěžovatele vliv na zákonnost napadeného usnesení.

[33] Námitky proti postupu předsedy Krajského soudu v Brně jsou nepřipustné podle § 109 odst. 5 s. ř. s., jelikož je stěžovatel uplatnil až v kasační stížnosti, takže se jimi krajský soud neměl příležitost zabývat.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[34] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[35] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., tj. podle pravidla úspěchu ve věci. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, a proto jí Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[36] Stěžovateli byl usnesením ze dne 21. 10. 2020, č. j. 2 As 182/2020 - 25, zástupcem ustanoven Mgr. Aleš Zdráhala, advokát, přičemž stěžovateli bylo tímto usnesením zároveň přiznáno částečné osvobození od soudních poplatků v rozsahu 40 %. Osvobození od soudních poplatků se v tomto rozsahu podle § 138 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s. vztahuje i na hotové výdaje zástupce a na odměnu za zastupování. V takovém případě platí odměnu zástupce včetně hotových výdajů v rozsahu 40% stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci byla přiznána odměna v řízení o kasační stížnosti za jeden úkon právní služby spočívající v první poradě včetně převzetí a přípravy zastoupení, jež ustanovený zástupce doložil přípisem ze dne 27. 11. 2020, v němž Nejvyšší správní soud informoval, že stěžovateli písemně sdělil skutečnosti spojené se zastupováním a informoval jej o povinnosti zaplatit část soudního poplatku (§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“). Za tento úkon mu náleží odměna ve výši 40 % z částky 3100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 40 % z částky 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 1360 Kč. Ustanovený zástupce není plátcem daně z přidané hodnoty. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku na účet, který uvedl ve svém podání.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. prosince 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu

pokračování